

И всеки мигъ се търси отъ автора хубавото, въ всеки моментъ блѣсти красосата, и милватъ, и галятъ топлиятъ думи на обичъ къмъ майката земя и родината

За два габара пѣе Ив. Кириловъ, донесени отъ Котленския балканъ, и за други двама българи шепне той. израстнали подъ тѣхнитѣ сѣнки,

Въ втората частъ се описва съ едри щрихове Балканската война. Съ новъ замахъ той истъргва геройтъ отъ бащино огнище, и тѣ при зовътъ на бойната търба напускатъ сенкитѣ на двата габара.

Къмъ Бунаръ Хисаръ, Булайръ, Чаталджа тръгватъ тѣ.

Отъ този миментъ, като че ли, започва самия романъ. Младия Габаръ раненъ попада въ плѣнъ и бива однесенъ въ Цариградъ. Тамъ въ нѣмската болница той среща полякинята Елвира и тѣ се обикватъ.

Азъ не ще се спирамъ върху химна на обичята на Ив. Кириловъ, не ще се докосвамъ до хубаритѣ страници на онези свѣтли чувства, които рисува той, азъ само ще спомена за тѣхната дѣйствиелностъ, за тѣхната сила, предъ която всичко блѣднее.

Взрете се, погледнете: това е истинския българинъ: тамъ нв чужда почва ние можемъ да узнаемъ само кой сме ние.

Но защо, защо автора не ни даде българка достойна за Стойко Габара? Нима ние нѣмаме жена достойна за самитѣ насъ?! . . Нима българката е сама самка базъ духовни интереси?! Нима ние немаме Еленини и Елверини?!

Да, ето единъ въпросъ, съ който не бихъ посмѣлъ да упрекна автора.

А стария Габаръ? Той води своитѣ полкове отъ побѣда къмъ побѣда, и страшната вѣстъ за загубата на сина гризе бащиното му сърдце.

Въ втората частъ на романа къмъ скръбта на на Петъръ Габара се прибавя нова. Той трябва по силата на Букурещкия миръ да напусне с. Сребърна, което остава подъ чуждо владение.

Габара нито моментъ не избира, дали да остане самъ подъ робство или да се раздѣли съ имоти.

И тръгва той бавно къмъ сърдцето на своята родина и завинаги се прощава съ печално стърчащитѣ габари.